

A SCANDAL IN BOHEMIA

Chapter 1

To Sherlock Holmes she is always THE woman. I have seldom heard him mention her under any other name. In his eyes she eclipses and predominates the whole of her sex. It was not that he felt any emotion akin to love for Irene Adler. All emotions, and that one particularly, were abhorrent to his cold, precise but admirably balanced mind. He was, I take it, the most perfect reasoning and observing machine that the world has seen, but as a lover he would have placed himself in a false position. He never spoke of the softer passions, save with a gibe and a sneer. They were admirable things for the observer – excellent for drawing the veil from men's motives and actions. But for the trained reasoner to admit such intrusions into his own delicate and finely adjusted temperament was to introduce a distracting factor which might throw a doubt upon all his mental results. Grit in a sensitive instrument, or a crack in one of his own high-power lenses, would not be more disturbing than a strong emotion in a nature such as his. And yet there was but one woman to

Pe Holmes l-am văzut mai rar. Faptul că m-am căsătorit ne-a făcut să ne îndepărtăm unul de altul. Fericirea completă și orientarea către propriul cămin, specifice bărbatului care se vede în postura de „stâlp al familiei”, erau suficiente pentru a-mi capta întreaga atenție, în timp ce Holmes, cu sufletul său boem ce disprețuia societatea în toate formele ei, a rămas în locuința noastră din Baker Street, împresurat de vechile sale cărți, pendulând între ambiție și cocaină, între amorțeala indusă de drog și energia proprie firii lui impetuoase. Era încă foarte atras de studiul crimei și își stimula potențialul extraordinar observând și recunoscând indicii în cazurile cu autor necunoscut aflate în evidențele poliției. Din când în când, și vag, îmi ajungeau la urechi zvonuri despre acțiunile lui: convocările de la Odessa din dosarul crimei Trepoff, soluționarea cazului reprezentat de strania tragedie a fraților Atkinson la Trincomalee și, mai apoi, misiunea încredințată de Casa Regală a Olandei și îndeplinită cu atâta delicatețe. Dar dincolo de aceste semne ale activității sale, împărtășite cu toți cititorii presei cotidiene, cunoșteam prea puține amănunte din viața vechiului meu prieten și tovarăș.

Într-o noapte – era 20 martie 1888 –, în timp ce mă întorceam de la un pacient (căci reluasem practica civilă), pașii mi se îndreptară spre Baker Street. Trecând pe lângă binecunoscuta adresă, pe care o asociază întotdeauna, în sinea mea, cu momentele în care îi făcusem curte soției mele, dar

him, and that woman was the late Irene Adler, of dubious and questionable memory.

I had seen little of Holmes lately. My marriage had drifted us away from each other. My own complete happiness, and the home-centred interests which rise up around the man who first finds himself master of his own establishment, were sufficient to absorb all my attention, while Holmes, who loathed every form of society with his whole Bohemian soul, remained in our lodgings in Baker Street, buried among his old books, and alternating from week to week between cocaine and ambition, the drowsiness of the drug, and the fierce energy of his own keen nature. He was still, as ever, deeply attracted by the study of crime, and occupied his immense faculties and extraordinary powers of observation in following out those clues, and clearing up those mysteries which had been abandoned as hopeless by the official police. From time to time I heard some vague account of his doings: of his summons to Odessa in the case of the Trepoff murder, of his clearing up of the singular tragedy of the Atkinson brothers at Trincomalee, and finally of the mission which he had accomplished so delicately and successfully for the reigning family of Holland. Beyond these signs of his activity, however, which I merely shared with all the readers of the daily press, I knew little of my former friend and companion.

One night – it was on the twentieth of March, 1888 – I was returning from a journey to a patient (for I had now returned to civil practice), when my way led me through Baker Street. As I passed

și cu sumbrele incidente din Studiul Crimei (*Study of Scarlet*), am simțit o dorință irezistibilă de a-l revedea pe Holmes și de a descoperi în ce fel își folosea calitățile excepționale. Camera lui era puternic luminată și, când mi-am ridicat privirea, i-am văzut silueta înaltă, întunecată, trecând de două ori prin dreptul storurilor trase. Se mișca rapid și agitat prin cameră, cu capul aplecat și cu mâinile încleștate la spate. Cunoșteam prea bine toate stările și deprinderile sale, atitudinea lui și maniera în care se purta spuneau propria lor poveste. Era din nou la lucru. Se smulsese de sub vraja drogurilor și era ațâțat de un caz nou. Am sunat la ușă și am fost condus sus, spre încăperea în care locuisem eu o bună parte din timp.

Primirea nu a fost una exuberantă. Foarte rar i se întâmpla asta, însă era bucuros, cred eu, să mă vadă. Aproape fără să spună un cuvânt, dar cu o privire prietenoasă, făcu semn spre fotoliu, îmi aruncă tabachera lui și indică butelca cu alcool aflată într-un colț. Apoi se opri în fața șemineului și mă privi în felul lui unic, pătrunzător.

— Căsnicia îți priește, remarcă el. Cred, Watson, că ai pus pe tine vreo trei kilograme și jumătate de când nu te-am mai văzut.

— Trei! îi răspunsei eu.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să mă gândesc mai bine, doar un pic mai bine, Watson. Văd că ți-ai reluat vizitele la domiciliul pacienților. Nu mi-ai spus că intenționezi să te ocupi cu munca la țară.

— Cum ți-ai dat seama?

the well-remembered door, which must always be associated in my mind with my wooing, and with the dark incidents of the Study in Scarlet, I was seized with a keen desire to see Holmes again, and to know how he was employing his extraordinary powers. His rooms were brilliantly lit, and, even as I looked up, I saw his tall, spare figure pass twice in a dark silhouette against the blind. He was pacing the room swiftly, eagerly, with his head sunk upon his chest and his hands clasped behind him. To me, who knew his every mood and habit, his attitude and manner told their own story. He was at work again. He had risen out of his drug-created dreams and was hot upon the scent of some new problem. I rang the bell and was shown up to the chamber which had formerly been in part my own.

His manner was not effusive. It seldom was; but he was glad, I think, to see me. With hardly a word spoken, but with a kindly eye, he waved me to an armchair, threw across his case of cigars, and indicated a spirit case and a gasogene in the corner. Then he stood before the fire and looked me over in his singular introspective fashion.

"Wedlock suits you", he remarked. "I think, Watson, that you have put on seven and a half pounds since I saw you."

"Seven!" I answered.

"Indeed, I should have thought a little more. Just a trifle more, I fancy, Watson. And in practice again, I observe. You did not tell me that you

— Observ, deduc. De unde știi că recent te-a plouat foarte tare și că ai cea mai leneșă și neîndemânică servitoare?

— Dragul meu Holmes, replicai eu. Asta e prea de tot. Dacă ai fi trăit cu un secol mai devreme, cu siguranță ai fi fost ars pe rug. E adevărat că joi am făcut un drum la țară și că m-am întors într-o stare jalnică dar, întrucât mi-am schimbat hainele, nu pot pricepe cum ai dedus asta. Iar în ceea ce o privește pe Mary Jane, e incorigibilă, iar soția mea i-a dat deja un avertisment, prin urmare nu înțeleg de unde ai știut.

Râse înfundat frecându-și mâinile lungi și nervoase.

— Este cât se poate de simplu, spuse el. Ochii îmi spun că pantoful tău stâng, pe interior și exact acolo unde cade lumina focului, are pielea zgâriată cu cinci creștături aproape paralele. În mod evident, au fost făcute de o persoană neatentă, care a încercat să curețe pantofii de crustele de noroi de pe margini. De aici dubla deducție, faptul că ai fost supus intemperiilor și, iarăși, faptul că ai acasă un exemplar indolent din tagma servitoarelor londoneze, care în mod particular amenință integritatea pantofilor. Pentru știința ta, când într-o încăpere intră un domn mirosind a cloroform, având o pată neagră de nitrat de argint pe degetul arătător și o umflătură pe partea dreaptă a pălăriei, acolo unde își ascunde stetoscopul, aș fi chiar prost dacă nu aș recunoaște în el un membru activ al profesiei de medic.